

acestui spectacol populat de vrăjitoare și căpeăuni este bunul gust, un foarte precis simț al măsurii în înfrumusețarea „răilor”. (Fac această afirmație gândindu-mă la un alt spectacol prezentat în cadrul aceleiași săptămîni — spectacol întrutotul lăudabil, de altfel — în care Zmeul și Mama Pădurii au fost atît de „bine” realizați încît au șocat, pur și simplu, pe vajnicii spectatori preșcolari).

De cu totul altă factură decît balada lui Petofi, *Cuconițele mele dragi* dă viață scenei lumii atît de viu a Piscupeștilor și a Protopopeștilor, a lui Mitică și a lui Lache, prinși în permanenta lor rețea de interese, de birfe, de scandaluri și complicități. Scenariul lui Valentin Silvestru dramatizează cîteva dintre cele mai cunoscute schițe ale lui Caragiale, țesute între ele, sudate prin șueta „amicilor” reușiți în jurul nelipsitelor aperi-

ve, de la nelipsita berărie. Spectacolul Mariei Micrlut (scenografia — Ambrus Imre, muzica — Ionel Clinciu) urmează cu fidelitate liniile textului, fără deosebită inventivitate scenică, dar cu soluții exacte, cu probitate profesională. Un spectacol de culoare deci, de vervă, în care umorul parcurge toate nuanțele de la tandră ironie pînă la sarcasm. Diferențiate între ele și totuși confundabile pînă la un punct, păpușile reușesc să creeze imaginea unei lumi de Mite și Mitici dacă nu *aceiași* oricum *la fel*, frați întru necinste, întru găunogenie și ridicol. Cu un plus de inventivitate, cu o mai mare suplete și diversificare a mijloacelor de expresie, spectacolul teatrului de păpuși din Tirgu-Mureș poate fi foarte util și foarte agreabil tinerilor săi spectatori.

Cristina C.

„Copilul din stele”, de Victoria Gavrilescu, după Oscar Wilde.

Sibiu:

Sînziana

și

Pepelea

★

Copilul
din stele

Cu vreo două săptămîni înainte de a veni la București să-l sărbătorească pe „Tăndărică”, harnica trupă bilingvă (română-germană) a teatrului de păpuși din Sibiu a trăit, acasă la ea, emoțiile proprii sale aniversări. În fața micilor săi abonați — (e bine cred, să se afle, că aidoma unor teatre mari, micul teatru sibian își are abonații săi permanenți, care, preț de o ciocolată mare, pot vedea cinci spectacole în cinci zile anumite) — cele două secții au prezentat într-un cadru sărbătoreț cîteva spectacole, mostre din bogata recoltă adunată de-a lungul celor două decenii și jumătate de existență.

Două din aceste montări „reprezentative”: *Copilul din stele* și *Sînziana și Pepelea* le-am văzut și noi cu prilejul celei de a patra zile festive de la București. Așa cum ne-a mărturisit unul din veteranii teatrului, regizorul Ion Hindoreanu, discipol al lui Radu Stanca,

teatrul sibian de păpuși, după ce și-a câștigat independența și s-a eliberat, acum șapte ani, de sub tutela „teatrului mare”, cu sprijinul substanțial și permanent dat de reprezentanții forurilor culturale din localitate, a reușit să-și descopere un drum propriu, să-și formeze o personalitate. Așa cum am văzut și noi, nu e vorba de o personalitate epatantă, pornită să facă borbă în aer, să inoveze cu orice preț, împrumutând formule proprii altor genuri. Trupa sibiană merge cuminte și sigură pe urmele teatrului tradițional păpușăresc, aplicând la scara posibilităților sale reale elemente de esențializare și stilizare moderne, în cadrul specific genului. Păpușa rămâne elementul unic de exprimare în gama diversă de inspirație regizoral-scenografică la dimensiunile minusculei scene.

Ambele spectacole regizate cu fantezie și aplicație profesională de Ion Hindoreanu, încadrate în decorurile frumoase și sugestive, stilizate cu bun gust, cu soluții ingenioase și spectaculoase, ale lui Febus Ștefănescu, au constituit prilejuri de încântare și bucurie, de emoție, savuroase exerciții profesionale „în materie”. Ele au făcut dovada potențialului creator al colectivului pe terenul solid al teatrului de păpuși tradițional.

Versiunea sibiană a *Copilului din stele* a fost tratată sub forma mirifică a basmului clasic, cu efecte „la vedere” în stare să taie respirația. Zăpada se topește miraculos de pe acoperișurile caselor mici, de nuiiele, cu lumină la ferestre. Pe derdelușul cu pomișori înghețați, apar sub ochii noștri, și sub acțiunea binefăcătoare a soarelui (același reflector care schimbă doar lumina), primăvara cu floricele și iarbă, cu aceiași copaci înțorși pe dos pe care se desenau acum frunze și flori, cu păsările care ciripeau vesel pe ramuri. În lumea oamenilor-păpuși, băieței zgomotoși cu hazu-n pălărie, fiște blonde și durdulii cu codițe, bătrinei bărbोși, un iepure grațios, — nespus de hazliu prin urechile lui lungi și „vibratoare”, au făcut ca reprezentația sibiană să se desfășoare animată de o sinceră emoție și duioșie, de o poetică decantare a mesajului ei educativ.

Toată suflarea micilor bucureșteni, care învață la grădinița de limbă germană, a participat, cu suspine, la suferințele micului erou care, pentru faptele lui rele, a fost transformat în broască. Dar, așa cum se cuvine, el

și-a recăpătat prin fapte bune chipul lui frumos de altădată, schimbând în același timp fețele micilor spectatori și stîrnind aplauzele lor frenetice. Aceste aplauze s-au adresat, sperăm, deopotrivă, tuturor creatorilor, dar mai ales artiștilor minuiitori, pentru că ei, îndeosebi, ne-au făcut să credem aievea în plămuirile lor de cîrpă și lemn. Am admirat și am aplaudat mai ales măiestria minuiitoareii Lilly Kraus, care, timp de 25 de ani împreună cu regizorul Ion Hindoreanu și alți veterani, a slujit cauza teatrului de păpuși din Sibiu. Ea a însoțit cu o participare totală, cu o impresionantă dăruire în mișcare și glas, păpușa-erou a spectacolului, conferindu-i atribute umane, sensibilitate, fior dramatic și poetic.

Alături de colegii săi, Otti Strasser, Hannes Roppelt, Hauni Wagner, Elena Cheregi, am întîlnit-o pe Lilly Kraus dînd o „mîna de ajutor” și spectacolului *Sinziana și Pepelea*, unde a minuit cu mult talent și farmec pe micalitul și îndrăznețul flăcău al lui Alecsandri, pe însuși Pepelea.

Spectacol de „mare montare”, pentru desfășurarea armatelor lui Papură-Vodă și Lăcustă-Vodă, a fiorosului zmeu, i s-au adăugat în fața scenei cîteva paravane, îmbrăcate în sac. O reprezentație vioaie, veselă (puțin, poate prea zgomotoasă și lipsită de nuanțe în interpretare), cu decoruri și păpuși stilizate expresiv, cu exagerări conștiente, pline de haz, subliniind caracterul satiric al partiturii. Ne-a amuzat foarte mult toată suita de pretendenți la mîna Sinzianeii, Lăcustă-Vodă cu armata sa lăcustească și mai ales Pîrlea-Vodă cel gras și vioi, cel plin de neastîmpăr, foarte frumos și convingător minuit de Petru Baroncea. Multe momente frumoase în această reprezentație au captat atenția copiilor. Ele se datoresc unei munci colective, de mare pasiune, la care au participat, deopotrivă, creații ambelor secții. Se cuvine să amintim și numele celorlalți entuziaști și mult solicitați interpreți ai colectivului sibian: Ira Alexandrescu, Viorel Oancea, Sanda Moga, Lia Andree, Nicolae Rodeanu, Andrei Gilea, Maria Strelciuc, Ingrid Schiller, Emilia Ivănuș, Bock Günther. Aceștia fac totul plus gloria acestui teatru, căruia directorul său, Nicolae Rodeanu îi veghează, și el, neobosit, de vreo zece ani încoace, destinul.